

—Saps, Miquelò? He contat als papàs allò de l'any passat i m'han dit que et faran pintar la teva casa.

—Si, bon noi, té la farem embianquinar i ja veuràs com els Reis aquesta vegada no passaràn de llarg.

Sentir això, fer un salt d'alegria i deixar-los plantats al mig del carrer sense contesta per córrer a assabentar-ne a la seva mare, fou cosa d'un segon.

—Que trista és la misèria! anava dient el senyor mentre, i agafant novament la mà de la seva filleta, retornaven a llur torre.

Era dia de Reis i la casa de Miquelò que no era altra cosa que una humil barraca, apareixia pintada d'un blanc com de llet.

Quan Miquelò va córrer a la finestra a veure el plat que la mateixa veïna, Roser, li havia posat a la finestra la vetlla anterior, la seva sorpresa va ésser apoteòsica.

—Oh mare!— Quants juguets! Quantes lleminadures! Quanta roba! Goiteu pare, goiteu...

Aquest i llur muller ploraven. Tal era la joia que sentien! potser la més gran de la seva vida de misèria.

—Ja tenia raó ja, la Roser; si no ens pinten la casa, no m'haurien portat res, no, tampoc.

—Ja tens raó, fill meu, li diu la mare, per tant, no oblidis de resar-ne profundament agrait. Que Déu els pagui la joia que ens han fet sentir...

—Ja ho ha fet, amb la alegria que nosaltres acabem d'experimentar al presenciar aquesta escena —digué el senyor de la torre apareixent a la porta junt amb la seva esposa i filleta.—

Era tanta la vostra gaubança que no us en haveu donat compte de que erem aquí.

La caritat i els bons sentiments uniren aquelles dues famílies veïnes per sempre més, a pesar de la distància social.

L'innocència també permeté que la nena de casa rica compartís els seus jocs, amb l'amigueta pobre, amb la més gran naturalitat. Per algom s'ha dit, des de que hi ha societat en el món, que el tracte engendra l'amor.

Treu-ne la conseqüència d'aquest petit conte, volgut lector, i si saps alguna de les moltes llars que en aquest dia els Reis s'obliden de passar-hi, procura, tú, per poc que t'ho permetin les teves possibilitats, arrenjar-los-hi la façana, com els senyors d'aquesta contalla, i sentiràs la joia més gran que hom pot assolir en aquest món: La de la caritat cristiana.